

un drum pentru a deservi regiunea sa natală, reușind când o autostradă prin munți a fost finalizată la mijlocul anilor 1920 și a fost denumită Alvin C. York Highway.

Nashville Rotary a organizat cumpărarea, prin abonament public, a unei ferme de 400 de acri (1,6 km²), singurul cadou acceptat de York. Cu toate acestea, nu i s-a promis fermei complet echipate, care i-a cerut lui York să împrumute bani pentru a-i stoca. Ulterior a pierdut bani în depresia agricolă care a urmat războiului. Apoi, Rotary nu a putut continua plățile în rate pe proprietate, lăsându-l pe York să le plătească el însuși. În 1921, nu a avut altă opțiune decât să caute ajutor public, rezultând într-o discuție extinsă asupra finanțelor sale în presă, unele dintre acestea fiind extrem de critice. Datoria în sine era o încercare: „M-aș putea obișnui cu orice fel de greutate, dar nu sunt pregătit pentru greutatea datorării banilor”. Numai un apel către cluburile Rotary la nivel național și o relatare a situației dificile a lui York în New York World a adus contribuțiile necesare până la Crăciunul 1921.

După război

În anii 1920, York a format Alvin C. York Foundation cu misiunea de a crește oportunitățile educaționale în regiunea sa din Tennessee. Printre membrii consiliului erau membri ai congresmanului din zonă, Cordell Hull, care a devenit ulterior secretar de stat sub președintele Franklin D. Roosevelt, secretarul trezoreriei William G. McAdoo, care era ginerele președintelui Wilson, și guvernatorul Tennessee, Albert Roberts. Planurile prevedeau ca o instituție non-sectară care oferă formare profesională să fie numită Institutul Agricol York.

York s-a concentrat pe strângerea de fonduri, deși a dezamăgit publicul care a vrut să audă despre Argonne atunci când a explicat în schimb că „am ocupat un spațiu într-un front de cincizeci de mile. Am văzut atât de puțin încât pare greu de discutat. uitați de războiul în interesul băieților și fetelor de munte printre care am crescut.” [41] El a luptat mai întâi pentru a câștiga sprijin financiar de la stat și județ, apoi s-a luptat cu liderii locali cu privire la locația școlii. Refuzând să facă compromisuri, el a demisionat și a dezvoltat planuri pentru o rivală Școală Industrială din York. După o serie de procese, el a câștigat controlul asupra instituției inițiale și a fost președintele acesteia când s-a deschis în decembrie 1929. Pe măsură ce Marea Depresiune s-a adâncit, guvernul de stat nu a reușit să ofere fondurile promise, iar York și-a ipotecat ferma pentru a finanța transportul cu autobuzul pentru studenți. Chiar și după ce a fost demis în funcția de președinte în 1936 de rivali politici și birocrați, a continuat să doneze bani.

În 1935, York, simțind sfârșitul timpului său cu institutul, a început să lucreze ca superintendent al proiectului cu Corpul Civil de Conservare, care supraveghea crearea Byrd Lake a parcului de stat Cumberland Mountain, unul dintre cele mai mari proiecte de zidărie pe care le-a întreprins vreodată programul. York a servit ca supraindendent al parcului până în 1940. În a doua jumătate a anilor 1930 și începutul anilor 1940, în prealabil intrării Americii în al doilea război mondial, York a fost un avocat puternic și public al intervenționismului, solicitând implicarea SUA în războiul împotriva Germaniei, Italiei și Japoniei.

La vremea respectivă, opinia publică a SUA era copleșitoare în favoarea abordării izolaționiste și neintervenționiste, iar opiniile nepopulare ale lui York au condus la acuzații că ar fi angajat în luptă de război. York-ul a devenit o voce publică relativ rar întâlnită pentru intervenție. Într-un discurs la Mormântul Soldatului Necunoscut din mai 1941, York a spus: "Trebuie să luptăm din nou! Momentul nu este acum coapt și nici nu va fi vreodată să facem compromisuri cu Hitler sau cu lucrurile pe care le reprezintă".